

Trusting Our Father

By Elder David P. Homer
Of the Seventy

Довіряти нашому Батькові

Старійшина Девід П. Хомер
Сімдесятник

October 2024 general conference

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him.

On June 1, 1843, Addison Pratt left Nauvoo, Illinois, to preach the gospel in the Hawaiian Islands, leaving his wife, Louisa Barnes Pratt, to care for their young family.

In Nauvoo, as persecutions intensified, forcing the Saints to leave, and later at Winter Quarters as they prepared to migrate to the Salt Lake Valley, Louisa faced the decision of whether to make the journey. It would have been easier to stay and to wait for Addison to return than to travel alone.

On both occasions, she sought guidance from the prophet, Brigham Young, who encouraged her to go. Despite the great difficulty and her personal reluctance, she successfully made the journey each time.

Initially, Louisa found little joy in traveling. However, she soon began to welcome the green prairie grass, colorful wildflowers, and patches of ground along the riverbanks. “The gloom on my mind wore gradually away,” she recorded, “and there was not a more mirthful woman in the whole company.”

Louisa’s story has deeply inspired me. I admire her willingness to set aside her personal preferences, her ability to trust God, and how exercising her faith helped her to see the situation differently.

She has reminded me that we have a loving Father in Heaven, who cares for us wherever we are, and that we can trust Him more than anyone

Бог довіряє нам у прийнятті багатьох важливих рішень, і Він завжди просить нас довіряти Йому також.

1 червня 1843 року Еддісон Пратт поїхав з Наву, Іллінойс, щоб проповідувати євангелію на Гавайський островах. Його дружина, Луїза Барнс Пратт, залишилася вдома, щоб піклуватися про їхню молоду сім’ю.

В Наву посилювалися переслідування, через що багато святих були змушені поїхати звідти; Луїза також поїхала. Пізніше, перебуваючи в Уінтер-Квотерзі і готуючись до переїзду в Солт-Лейк-Сіті, вона мала вирішити, чи їй слід їхати далі. Луїзі було б легше залишитися і почекати повернення Еддісона, ніж подорожувати самій.

В обох цих ситуаціях вона намагалася отримати пораду від пророка Бригама Янга, який заохочував її їхати. Попри значні труднощі й особисту невпевненість, вона кожного разу вдало додала шлях.

Спочатку Луїзі не дуже подобалася подорож. Однак невдовзі її почали радувати зелена трава у преріях, різнокольорові польові квіти і клаптки землі вздовж берегів ріки. “Мій похмурий настрій поступово розвіявся, — записала вона, — і в усій нашій групі не було більш життєрадісної жінки...”

Історія Луїзи глибоко надихнула мене. Я захоплююся її готовністю відкласти особисті бажання, її спроможністю довіряти Богу, і тим, як її віра допомогла їй інакше подивитися на ситуацію.

Вона нагадала мені про те, що в нас є люблячий Небесний Батько, Який дбає про нас, де б ми не були, і що ми можемо довіряти

or anything else.

The Source of Truth

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him. This is especially difficult when our judgment or public opinion differs from His will for His children.

Some suggest that we should redraw the lines between what is right and what is wrong because they say that truth is relative, reality is self-defined, or God is so generous that He does not actually care about what we do.

As we seek to understand and accept God's will, it is helpful to remember that the boundaries between right and wrong are not for us to define. God has established these boundaries Himself, based on eternal truths for our benefit and blessing.

The desire to change God's eternal truth has a long history. It started before the world began, when Satan rebelled against God's plan, seeking selfishly to destroy human agency. Following this pattern, people like Sherem, Nehor, and Korihor have argued that faith is foolish, revelation is irrelevant, and whatever we want to do is right. Sadly, so very often these deviations from God's truth have led to great sorrow.

While some things may depend on context, not everything does. President Russell M. Nelson has consistently taught that God's saving truths are absolute, independent, and defined by God Himself.

Our Choice

Whom we choose to trust is one of life's important decisions. King Benjamin instructed his people, "Believe in God; believe that he is ... ; believe that he has all wisdom ... ; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend."

Fortunately, we have the scriptures and guidance from living prophets to help us understand God's truth. If clarification beyond what we have is needed, God provides it through His prophets. And He will respond to our sincere prayers through the Holy Ghost as we seek to understand truths we do not yet fully appreciate.

Йому більше, ніж комусь або чомусь іншому.

Джерело істини

Бог довіряє нам у прийнятті багатьох важливих рішень, і Він завжди просить нас довіряти Йому також. Це може бути особливо важко, коли наше власне судження або точка зору інших відрізняється від Його волі стосовно Його дітей.

Деякі люди вважають, що нам слід змінити межу між правильним і неправильним, бо, мовляв, істина відносна, кожна людина визначає свою реальність, або ж Бог настільки великодушний, що Йому насправді байдуже, що ми робимо.

Якщо ми прагнемо зрозуміти і прийняти волю Бога, це допоможе нам пам'ятати, що не ми визначаємо межі між правильним і неправильним. Бог, основуючись на вічних істинах, особисто встановив ці межі для нашого блага і благословення.

Бажання змінити вічні Божі істини має давню історію. Це почалося ще до заснування світу, коли Сатана повстав проти плану Бога і егоїстично прагнув знищити свободу волі людей. За цим зразком такі люди, як Шерем, Негор і Коригор, проголошували, що віра — це дурниця, одкровення — не потрібне, і що б людина не робила — це правильно. На жаль, дуже часто ці відхилення від Божої істини призводили до великого смутку.

Хоч дещо й залежить від контексту, однак далеко не все. Президент Рассел М. Нельсон постійно навчає, що Божі істини, необхідні для спасіння, є абсолютними, незалежними і визначеними Самим Богом.

Наш вибір

Те, кому ми вибираємо довіряти — одне з найважливіших рішень у нашому житті. Цар Веніамин навчав свій народ: "Віруйте в Бога; віруйте, що Він є... віруйте, що Він має всю мудрість... віруйте, що людина не розуміє всього того, що Господь може розуміти".

На щастя, в нас є Писання і скерування від сучасних пророків, щоб допомогти нам краще зрозуміти Господню істину. Якщо нам потрібне ще більше розуміння, ніж ми маємо зараз, Господь нам його дає через Своїх пророків. Він також відповість на наші щирі молитви через Святого Духа, якщо ми праг-

Elder Neil L. Andersen once taught that we should not be surprised “if at times [our] personal views are not initially in harmony with the teachings of the Lord’s prophet. These are moments of learning,” he said, “of humility, when we go to our knees in prayer. We walk forward in faith, trusting in God, knowing that with time we will receive more spiritual clarity from our Heavenly Father.”

At all times, it is helpful to remember Alma’s teaching that God gives His word according to the attention and effort we devote to it. If we heed God’s word, we will receive more; if we ignore His counsel, we will receive less and less until we have none. This loss of knowledge does not mean that the truth was wrong; rather, it shows that we have lost the capacity to understand it.

Look to the Savior

In Capernaum, the Savior taught about His identity and mission. Many found His words difficult to hear, leading them to turn their backs and “[walk] no more with him.”

Why did they walk away?

Because they did not like what He said. So, trusting their own judgment, they walked away, denying themselves blessings that would have come had they stayed.

It is easy for our pride to come between us and eternal truth. When we don’t understand, we can pause, let our feelings settle, and then choose how to respond. The Savior urged us to “look unto [Him] in every thought; doubt not, fear not.” When we focus on the Savior, our faith can start to overcome our concerns.

As President Dieter F. Uchtdorf encouraged us to do: “Please, first doubt your doubts before you doubt your faith. We must never allow doubt to hold us prisoner and keep us from the divine love, peace, and gifts that come through faith in the Lord Jesus Christ.”

Blessings Come to Those Who Stay

немо зрозуміти істини, які ми поки повністю не осягнули.

Старійшина Ніл Л. Андерсен якось навчав, що нам не слід дивуватися, “якщо інколи [н]аші особисті погляди спочатку не знаходяться в гармонії з вченнями Господнього пророка”. Він продовжував: “Це моменти навчання, покірності, коли ми стаємо на коліна в молитві. Ми йдемо вперед із вірою, довіряючи Богу, знаючи, що з часом отримаємо більше духовної ясності від нашого Небесного Батька”.

Іноді нам може допомогти вчення Алми про те, що Бог дає Своє слово відповідно до уваги і старанності, які ми приділяємо йому. Якщо ми прислухаємося до слова Бога, то отримаємо більше, якщо ми ігноруємо Його пораду, то будемо отримувати все менше й менше, доки не залишимося ні з чим. Ця втрата знання не означає, що істина була хибною, скоріше це означає, що ми втратили можливість зрозуміти її.

Звертатися до Спасителя

В Капернаумі Спаситель навчав про Свою сутність і місію. Багатьом було важко слухати Його слова, і зрештою вони відвернулися Від Нього і “не ходили вже з Ним”.

Чому вони відійшли?

Тому що їм не подобалося те, що Він казав. Тож вони поклалися на власне судження і відійшли, позбавляючи себе благословень, які могли б мати, перебуваючи зі Спасителем.

Нашій гордині дуже легко стати між нами і вічною істиною. Якщо ми чогось не розуміємо, то можемо зупинитися, заспокоїтися, а потім вибрати, як діяти. Спаситель закликав нас “звертатися до [Нього] в кожній думці; не вагатися, не боятися”. Якщо ми зосереджуємося на Спасителі, то наша віра зможе перемогти наші занепокоєння.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф закликав нас: “Будь ласка: відразу ж ставте під сумнів свої сумніви, перш ніж сумніватися у своїй вірі. Ми ніколи не повинні дозволяти сумнівам взяти нас в полон і утримувати від Божественної любові, миру і дорогоцінних дарів, які приходять завдяки вірі в Господа Ісуса Христа”.

Благословення приходять до тих, хто

As the disciples walked away from the Savior that day, He then asked the Twelve, “Will ye also go away?”

Peter answered:

“Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life.

“And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God.”

Now, the Apostles lived in the same world, and they faced the same social pressures as the disciples who walked away. However, in this moment, they chose their faith and trusted God, thus preserving blessings God gives to those who stay.

Perhaps you, like me, sometimes find yourself on both sides of this decision. When we find it difficult to understand or embrace God’s will, it is comforting to remember that He loves us as we are, wherever we are. And He has something better for us. If we reach out to Him, He will assist us.

While reaching out to Him can be difficult, just as the father who sought healing for his son was told by the Savior, “All things are possible to him that believeth.” In our moments of struggle, we too can cry out, “Help thou [my] unbelief.”

Submitting Our Will to His

Elder Neal A. Maxwell once taught that “the submission of one’s will is really the only uniquely personal thing we have to place on God’s altar.” No wonder King Benjamin was so eager that his people become “as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.”

As always, the Savior set the perfect example for us. With a heavy heart, and knowing the painful work He had to do, He submitted to His Father’s will, fulfilling His messianic mission and opening the promise of eternity to you and me.

The choice to submit our will to God’s is an act of faith that lies at the heart of our discipleship. In making that choice, we discover that our agency is not diminished; rather, it is magnified

залишається

Після того як деякі учні відійшли від Спасителя у той день, Він запитав Своїх апостолів: “Чи не хочете й ви відійти?”

Петро відповів:

“До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного.

Ми ж увірували та пізнали, що Ти — Христос, Син Бога Живого!”

Тож апостоли жили в такому ж світі та стикнулися з таким же соціальним тиском, що й учні, які відійшли. Проте в той момент вони вибрали віру і довіряли Богу, таким чином зберігаючи благословення, які Бог дарує тим, хто залишається.

Можливо, ви, як і я, іноді опиняєтеся по обидва боки рішення. Коли нам важко зрозуміти або прийняти волю Бога, нас може підтримати пам’ять про те, що Він любить нас такими, якими ми є, де б ми не були [на шляху учнівства]. Він має щось краще для нас. Якщо ми звертатимемося до Нього, Він допоможе нам.

Хоч іноді буває важко звертатися до Нього, але так само, як Спаситель сказав батьку, який прагнув знайти зцілення для свого сина: “Тому, хто вірує, все можливе”. У миті внутрішньої боротьби ми також можемо вигукнути: “Поможи недовірству [нашому]!”

Підкорити свою волю Богові

Старійшина Ніл А. Максвелл колись наважав: “Підкорення своєї волі — це насправді те єдине, унікальне, особисте, що ми маємо, щоб покласти на Божий олтар”. Не дивно, що цар Веніамин дуже хотів, щоб його люди стали “як дитина, смиренною, лагідною, покірною, терпеливою, сповненою любові, бажаючою підкорятися усьому, що Господь вважає за належне заподіяти їй, саме як дитина підкоряється своєму батькові”.

Як завжди, Спаситель показав нам у цьому досконалий приклад. Усвідомлюючи, як болісно Йому буде виконати Своє завдання, Спаситель підкорив Свою волю волі Батька, виконуючи Свою месіанську місію і відкриваючи обіцяння вічності для вас і для мене.

Вибір підкорити свою волю Божій волі — це прояв віри, який лежить в основі нашого учнівства. Коли ми робимо цей вибір, то бачимо, що наша свобода волі не зменшується,

and rewarded by the presence of the Holy Ghost, who brings purpose, joy, peace, and hope we can find nowhere else.

Several months ago, a stake president and I visited a sister in his stake and her young adult son. After years away from the Church, wandering difficult and unfriendly paths, she had returned. During our visit, we asked her why she had come back.

“I had made a mess of my life,” she said, “and I knew where I needed to be.”

I then asked her what she had learned in her journey.

With some emotion, she shared that she had learned that she needed to attend church long enough to break the habit of not coming and that she needed to stay until it was where she wanted to be. Her return was not easy, but as she exercised faith in the Father’s plan, she felt the Spirit return.

And then she added, “I have learned for myself that God is good and that His ways are better than mine.”

I bear witness of God, our Eternal Father, who loves us; of His Son, Jesus Christ, who saved us. They know our hurts and challenges. They will never forsake us and know perfectly how to succor us. We can be of good cheer as we trust Them more than anyone or anything else. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

навпаки, вона збільшується і винагороджується присутністю Святого Духа, Який вказує мету, дає радість, мир і надію — те, що ми не можемо знайти ніде більше.

Кілька місяців тому разом з президентом колу я відвідав одну сестру та її дорослого сина в тому колі. Після того як ця сестра роками не відвідувала Церкву і блукала важкими і небезпечними шляхами, вона повернулася. Під час нашої зустрічі я запитав, чому вона повернулася.

Вона сказала: “Я зробила багато помилок у своєму житті, і я знала, де мені потрібно бути”.

Я запитав, про що вона дізналася зі свого досвіду.

Дещо емоційно вона поділилася тим, що зрозуміла: їй потрібно відвідувати церкву досить довго, щоб позбутися звички не приходити, і що їй потрібно залишатися до тих пір, поки вона не буде там, де вона хоче бути. Їй було нелегко повернутися, але вона виявила віру в план Батька і відчула повернення до неї Духа.

А потім вона додала: “Тепер я особисто знаю, що Бог добрий і Його шляхи кращі за мої”.

Я свідчу про Бога, нашого Вічного Батька, Який любить нас, і Його Сина Ісуса Христа, Який спас нас. Вони знають наш біль і наші випробування. Вони ніколи не залишать нас, і Вони точно знають, як підтримати нас. Ми можемо мати радість і довіряти Їм більше, ніж будь-кому і будь-чому. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь.